

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/9/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814207889
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8814207889.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovalovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia s.r.o. so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, 821 08 Bratislava proti žalovaným: 1. G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX P. nad O., 2. Y. J., nar. X.X.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX P. nad O., zastúpená JUDr. Jánom Uhlíkom, advokátom so sídlom Námestie slobody 1, 093 01 Vranov nad Topľou, 3. L. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX P. nad O., o zaplatenie sumy 2633,72 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 4C 202/2014-94 zo dňa 14.5.2015, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne, ako aj žalovaného v 3. rade zaplatiť žalobcovi sumu 1.197,04 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z vyššie uvedenej sumy od 11.3.2013 až do dňa zaplatenia, a to všetko im povolil uhradiť v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy každého 30-teho dňa toho ktorého mesiaca začínajúc právoplatnosťou tohto rozsudku pod následkami straty výhody splátok. Vyslovil, že splnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Náhradu trov konania žalovaným nepriznal.

Vychádzal zo zistenia, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými v 1. a 2. rade bola uzavretá zmluva o úvere. Predmetná pohľadávka bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto mal súd prvého stupňa za to, že je daná aktívna legitimácia žalobcu v tomto konaní.

Na predmetnú úverovú zmluvu, kde účelom úveru bola rekonštrukcia bytu sa v zmysle § 1 ods. 1 písm. a) zákona NR SR č. 285/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov nevzťahuje tento zákon, no súd prvého stupňa je toho názoru, že žalovaným má byť pri posúdení nárokov žalobcu z predmetnej zmluvy poskytnutá ochrana v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, keďže nepochybne ide v danom prípade o spotrebiteľskú zmluvu, ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka predstavuje korektív pre použitie ustanovení Obchodného zákonníka,

a to aj napriek charakteru úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Uvedené znamená, že Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, je potrebné v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov (premlčanie, odstúpenie od zmluvy), na tieto vzťahy aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo.

Vzhľadom na § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 je súd povinný aj z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku bez ohľadu na skutočnosť, či žalovaní vzniesli námietku premlčania.

Zo strany žalobcu došlo k zosplatneniu úveru ku dňu 27.2.2013, pričom týmto dňom sa stali splatnými splátky, ktorých splatnosť mala nastať v zmysle úverovej zmluvy až po tomto dátume. Splatnosť splátok, ktorých lehota splatnosti uplynula pred týmto dňom, nie je dotknutá. Žaloba zo strany žalobcu bola podaná na tunajšom súde dňa 3.9.2014, preto v zmysle vyššie uvedeného, premlčané sú všetky splátky pri ktorých splatnosť nastala pred dňom 3.9.2011. Pri tejto úverovej zmluve sú premlčané splátky splatné od 20.6.2004 do 20.8.2011. Nepremlčané sú splátky splatné od 20.9.2011 do 20.4.2014. Jedná sa tak o 32 nepremlčaných splátok po 1433,92 eur.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd prvého stupňa poukázal na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Súd prvého stupňa je toho názoru, že čl. V. bod 4. zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 21.10.2004 v rozpore s § 54 ods. 1 OZ zhoršuje postavenie žalovaných ako spotrebiteľov, keďže výlučnou aplikáciou Obchodného zákonníka sa prakticky vylučuje použitie ustanovení Občianskeho zákonníka. Paušálne uprednostnenie Obchodného zákonníka by malo na spotrebiteľov nepriaznivé následky hraničiace až s neprístupnosťou k občianskym právam, ktoré priznáva Občiansky zákonník na rozdiel od Obchodného zákonníka. Uvedené ustanovenie zmluvy (čl. V. bod 4.) je tak možné považovať aj za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo/143/1998, dohodnuté úroky, t.j. zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu, resp. jeho splátok. Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický a je potrebné s ním súhlasiť, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi konania.

V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 18.2.2013, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určaniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru, pričom žalovaným oznámil zosplatnenie listom zo dňa 27.2.2013, súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru najneskôr do dňa zosplatnenia, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Súd už preto úrok z úveru za mesiac marec 2013 žalobcovi nepriznal. Obdobný názor je vyslovený aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.10.2014 sp. zn. 5Co/223/2014, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/2013 zo dňa 25.10.2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/83/2013 zo dňa 7.5.2014.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a na to, že úroky z úveru boli súčasťou jednotlivých splátok, žalobcovi tak vznikol nárok na istinu spolu s úrokom z úveru iba do marca 2013, teda istina a úrok z úveru z 18 nepremlčaných splátok. Pri výške istiny 3319,39 eur a celkovej dojednanej dobe splácania - 119 splátok a výške splátky 44,81 eur tak v sebe každá splátka zahŕňala istinu úveru v sume 27,89 eur a úrok z úveru v sume 16,92 eur. Za obdobie 18 mesiacov, tak žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie

istiny a úroku z úveru v celkovej sume 806,58eur (18 x 44,81 eur) a zároveň nárok na 14 splátok istiny po 27,89 eur spolu v sume 390,46 eur. Spolu predstavuje nárok žalobcu na dlžnú nepremiľčanú istinu a úroky z úveru sumu 1197,04 eur.

Platby žalovaných v sume 3580,31 eur boli zarátané na najskôr splatné splátky, pričom sa jednalo o premiľčanú časť dlhu (87 splátok po 44,81 eur, teda spolu 3898,47 eur), preto ostáva ešte uhradiť nepremiľčanú časť dlhu v sume vyššie uvedenej.

V súvislosti so započítavaním platieb žalovaných najskôr na istinu a až následne na príslušenstvo pohľadávky súd prvého stupňa poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.9.2011, sp. zn. 6Co 39/2011, podľa ktorého ak zmluva umožňuje ľubovôľu dodávateľa v tak závažnej otázke, akou je rozhodovanie o účele platby, a teda svojvoľné rozhodovanie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky, nerešpektujúc pritom určenie účelu platby zo strany spotrebiteľa, je zmluva v tejto časti hrubo nevyvážená. Ustanovenie zmluvy vedúce k opísanému stavu je v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ nie je spotrebiteľom osobitne vyjednané, ale je v rámci kontraktácie nadiktované v režime tzv. štandardnej typovej (adhéznej) zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Súd v danom prípade tiež nemohol akceptovať zložené úročenie pri spotrebiteľskom úvere, ako to požaduje žalobca, nakoľko pri takomto úročení dochádza k duplicitnému úročeniu úrokov z omeškania úrokmi z omeškania, ako aj vyčísľovaniu úrokov z úveru z úrokov z úveru.

Podľa čl. II. bod. 4 zmluvy o splátkovom úvere sa zmluvné strany dohodli, že splatné úroky a splatné poplatky sa dňom ich splatnosti, uvedenej v základných podmienkach zmluvy, pripíšu k istine a stávajú sa jej súčasťou. Toto ustanovenie aj v súlade s vyššie citovaným rozhodnutím súd považuje za neprijateľné a neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, preto absolútne neplatné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka a s poukazom na citované uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/2011-19.

Pokiaľ ide o poplatky za správu úveru splatné po 3.9.2011, teda ešte nepremiľčané nároky na uvedené poplatky, v danom prípade sa jedná o poplatky po 2,99 eur, spolu v sume 32,89 eur za obdobie od 1.10.2011 do 18.2.2013. Súd prvého stupňa však predmetné dojednania o poplatku za správu úveru podrobil súdnej kontrole v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a vyhodnotil ho ako neprijateľnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalovaní ako klienti a dlžníci z úverového vzťahu boli povinní platiť žalobcovi ako veriteľovi poplatok za správu úveru v zmysle čl. I zmluvy o splátkovom úvere. Žalovaní boli povinní platiť žalobcovi ako veriteľovi za to, že tento pre svoju vlastnú potrebu vykonával akúsi správu úverového účtu, teda sledoval prijatie splátok, prípadné omeškania alebo iné pohyby na účte. Súd prvého stupňa uviedol, že keď žalobca ako veriteľ poskytol žalovaným ako dlžníkom úver, bolo len v jeho kompetencii, ako sa rozhodne predmetný úver spravovať, no je neprípustné, aby náklady s takouto činnosťou znášali žalovaní ako spotrebiteľia, ktorí za poskytnutie úveru, resp. konkrétnej finančnej čiastky zaplatili žalobcovi ako veriteľovi odplatu vo forme úroku z úveru, preto na žalovaných nemožno prenášať úhradu takýchto nákladov. S ohľadom na vyššie uvedené súd vyhodnotil dojednania podľa čl. 1 bodu 1 úverovej zmluvy v spojení s ustanovením čl. 16.1.1 VOP o povinnosti zaplatiť poplatky za správu úveru, v danom prípade spolu v sume 32,89 eur, ako neplatné pre rozpor s dobrými mravmi, preto absolútne neplatné s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka.

V časti uplatneného nároku na istinu a úrok z úveru súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba čo do sumy 1197,04 eur (istina 892,48 eur a úrok z úveru 304,56 eur), preto v tejto časti žalobe vyhovel. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Konečná splatnosť úveru z dôvodu zosplatnenia nastala dňa 18.2.2013, týmto dňom nastala splatnosť celého úveru poskytnutého žalovaným. Žalobcovi teda dňom nasledujúcim po tomto dni preukázateľne vznikol nárok na úrok omeškania z celej dlžnej sumy. Podľa zistenia súdu výška úroku z omeškania ku dňu 19.2.2013 bola 8,75 % ročne (8 % + 0,75 % - úroková sadzba ECB k uvedenému dňu). Žalobcovi teda vznikol nárok na úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy, súd preto zaviazal žalovaných zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1197,04 eur od 11.3.2011 (nakoľko až od uvedeného dátumu žalobca úrok z omeškania požadoval) do zaplatenia a čo do zvyšku v tejto časti žalobu zamietol.

Súd žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal na plnenie žalobcovi spoločne a nerozdielne v súlade s § 511 Občianskeho zákonníka a bodom 19.8. Všeobecných obchodných podmienok podľa ktorého, ak je na strane Klienta ako účastníka právneho vzťahu medzi Bankou a Klientom viac osôb, sú záväzky týchto osôb voči Banke spoločné a nerozdielne, pokiaľ tieto VOP, osobitné obchodné podmienky alebo Zmluva neurčia inak.

Súd prvého stupňa zaviazal aj žalovaného v 3. rade ako ručiteľa podľa dohody o ručení zo dňa 7.5.2004 na plnenie v súlade s § 548 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaní v 1. a 2. rade ako dlžníci po výzve veriteľa dlh, za ktorý ručiteľ zodpovedal, nespĺnili.

Bezprostredne vo výroku rozhodnutia je súd oprávnený určiť, že peňažné plnenie bude vykonané v splátkach. Vzhľadom na sociálnu situáciu žalovaných v 1. a 2. rade, kde zamestnaný je iba žalovaný v 1. rade, pričom žalovaná v 2. rade je nezamestnaná, tiež s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný v 3. rade je dôchodca, ktorý poberá dôchodok v sume 350 eur, tiež s prihliadnutím na značnú výšku dlžne sumy súd povolil žalovaným uspokojiť nárok žalobcu v primeraných splátkach.

Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Z uplatnenej sumy 2633,72 eur s príslušenstvom žalobcovi bolo priznaných 1197,04 eur s príslušenstvom. Žalobcov úspech tak predstavoval 45,45 % a neúspech 54,56 %. Vzhľadom na skutočnosť, že úspešnejším žalovaným vzhľadom na pomer úspechu žalobcu k úspechu žalovaných vznikol nárok na náhradu trov konania v rozsahu 9,11 % ($54,56\% - 45,45\% = 9,11\%$), avšak všetci žalovaní sa práva na náhradu trov zriekli resp. trovy nežiadali, súd im ani náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku, proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasil so záverom o čiastočnom premlčaní nároku s odôvodnením, že úver poskytnutý jeho právnym predchodcom bol splatný dňa 20.4.2014, ktorý bol dňom konečnej splatnosti úveru. V prípade, že by nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre neplnenie záväzku žalovaných uhrádzať splátky dlhu, začala by premlčacia doba plynúť od 21.4.2014. Avšak z dôvodu neplnenia záväzkov žalovaných využil právny predchodca svoje oprávnenie a dňa 27.2.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo žalovaným doručené 1.3.2013, lehota 10 dní na zaplatenie zosplateného úveru uplynula 10.3.2013. Premlčacia lehota pre zaplatenie celej sumy mimoriadne zosplateného úveru začala plynúť dňa 11.3.2013 podľa § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka. Má za to, že žalovaná pohľadávka bola uplatnená na súde v rámci plynutia premlčacej lehoty. Navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a zaviazat žalovaných na zaplatenie istiny v požadovanej sume, ako aj náhrady trov konania.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 O.s.p., vec prejednal v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Odvolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ktorý aj správne interpretoval, pričom zo skutkových záverov vyvodil správne právne závery. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvého stupňa a len na ich doplnenie uvádza nasledovné:

V zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa súd prvého stupňa správne zaoberal ex offio otázkou premlčania. Zmyslom a dôsledkom vyhlásenia mimoriadnej splatnosti (zosplatnenia úveru) je to, že splátky, ktoré boli pôvodne dohodnuté s konkrétnou splatnosťou v budúcnosti sa v dôsledku tohto inštitútu stanú splatnými už skôr. Právny predchodca žalobcu využil túto možnosť s poukazom na bod 7.6.1 písm. a) Všeobecných obchodných podmienok úverovej zmluvy.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom smere, že zosplatnenie úveru nemá vplyv na plynutie premlčacej lehoty už splatných splátok pred predčasným zosplatnením úveru (§ 103 veta prvá Občianskeho zákonníka). Vyhlásením mimoriadnej splatnosti totiž začína plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky pre splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala. Pokiaľ ide o splátky splatné pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, nenastáva pri nich opätovne nová doba ich splatnosti a tým nezačína plynúť nová premlčacia doba od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Uvedeným výkladom by mohlo dôjsť k absurdným situáciám, že by pri premlčanej splátke začala plynúť nová premlčacia doba po uplynutí v danom prípade 3 rokov, a to v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Takýto výklad považuje odvolací súd za neprípustný.

Súd by mal mať na zreteli základný účel konania - poskytnutie spravodlivej ochrany subjektívnym právam účastníkov. Ústavne články o súdnej ochrane (čl. 46 a nasl.), čl. 6 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd spolu s Občianskym súdnym poriadkom predstavujú všeobecné požiadavky spravodlivého procesu. Vzťah práva a spravodlivosti načrtnol Český Ústavný súd, keď v jednom zo svojich nálezov uviedol: „súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nielen súborom právnych predpisov ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho, ktorého záujmu chráneného príslušnou normou“ (porovnaj nález Ústavního soudu ČR sp.zn. II.ÚS 222/07).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žaloba bola podaná na súd dňa 3.9.2014. So zreteľom na túto skutočnosť správne vyhodnotil súd prvého stupňa, že premlčané sú splátky, ktorých splatnosť nastala pred dňom 3.9.2011, v dôsledku čoho žalobu vo vzťahu k pohľadávke pozostávajúcej zo splátok úveru splatných do uvedeného dátumu správne zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalobca ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže žalovaným žiadne preukázateľné trovy spojené s odvolacím konaním nevznikli, odvolací súd im ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.